

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ GUSTAVE LEVROUGE

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΤΑΙΛΑΝΤ, Ο ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Μιά άπιστευτη και άληθινή ιστορία. Η περιπέτεια ενός «Ασώτου Υιού». Πώς έφαγε γλεντώντας όλη την πατρική του περιουσία. Ή πίσταως στο «Βωδί της Μόδας». Η μεγαλοφυαία μιάς πλουσίας κληρονόμου. Όπου όλα κανονίζονται, όπως στα μυθιστορήματα. Πώς περνούσε τη νύχτα του ό Ταιλάντ. Στο «Καφέ Προκόπ», Τά άβραρα της «Ηχεύς τών Παρισίων». Τό ξενύχτι με τήν κουβέντα. Ό γραμματεύς με τά λεξικά, κτλ.

B'.

Συνεχίζουμε και σήμερα τις δύο ενδιαφέρουσες αναμνήσεις του Γάλλου συγγραφέως κ. Γουσταίου Λε Βουζ για τον περίφημο ποιητή του τέλους του περασμένου αιώνας Λαυρέντιο Ταιλάντ :

Μιά μέρα —συνεχίζει ό κ. Λε Βουζ— καθώς έτρωγα με τόν Ταιλάντ και τή φίλη του —τή «Νύχτα, όπως τήν ελχα έπωνομάσει— στο έστιατόριο του «Βωδιού της Μόδας», είδαμε να μπαίνει μέσα ένας κομπός και νέος κύριος, συνοδευόμενος από μιά έπισης νέα και κομψή γυναίκα, ή όποία ήταν επί πλέον και πολύ όμορφή.

— Τόν βλέπετε τόν κύριο αυτό; μιάς ρώτησε ό Ταιλάντ. Άσφαλώς δέν θα ξέρετε τήν ιστορία του... Να σας τή διηγηθώ...

Στάθηκε μιά στιγμή για ν' άναποδώσει με τήν παρομοιώδη εγγένεια τόν τόν έγκάθιο χαρακτήρα τού τού άτηθένου τό νεαρό Ίσβαγό κ' έπειτα εξακολούθησε :

— Δουτόν, πρό όλίγων έτών, ό νέος αυτός έφθάσε ένα πρωί στο Παρίσι με δικασίους γιλιάνες φράγκα στην τσέπη του, τήν κληρονομιά δηλαδή τού πατέρα του, ό όποιος είχε πεθάνει πρό όλίγων ιηνών. Μιά μέσα σε λίγο καιρό έφαγε όλα τού τά χρήματα, γλεντώντας με όμορφες γυναίκες στο κέντρο, όπου βρισκόμασθε τώρα. Έτσι, ένα πρωί, έπειτα από ένα όλοντιο γλέντι εδώ, είδε πως δέν τόν ξίεμαν πιά παρά τό άμάξι του και τό άλόγο του, που περιέμεναν κάτω στην αλλη. Ότσίτο, χωρίς να στενοχωρηθή καθόλου, φώναξε ιόθιμα :

— Άς φράμε τό άμάξι και τ' άλογο κ' έπειτα βλεπούμε...

Και, χωρίς να δίνει καιρό, πούλησε τό άμάξι του και τ' άλόγο τόν κ' έτσι μπόρεσε να εξακολουθήσει τό γλέντι κ' όλόκληρη τήν αλλη μέρα.

Έντομετάξυ ό διεθυντής τού έστιατορίου είχε συγκαλέσει άπ' τήν οικονομική καταστολή τού «ταίλου του και, πλησιάζοντάς τον, τού είπε σε κάποια στιγμή :

— Άκούστε, κύριε Άδόλφε... Άίμα έξαντλήσατε έντελώς τά χρήματά σας, πράγμα που, καθώς φανερνται, θα σιμεί πολύ γρήγορα, να εξακολουθήσετε να ορδύσατε εδώ με τίς όμορφες σας συντροφιές και να τρώετε επί πιστώσει...».

Ακούγοντας τά λόγια αυτά τού μεγαλόφυχου καταστηματαέρου, τόσο ό άσώτος νέος, όσο κ' ή δύ φίλες του, τόν άγάλλασαν και τόν φίλησαν μ' ένα τρελλό ένθουσιασμό...

Μιά δέν παρέστη άνάγκη να τούς άνοιξη πίστασι, γιατί τήν αλλη μέρα συνέβη κάτι έντελώς άπροσδόκητο και μυθιστορηματικό.

Η μιά Κλάρα, ή μία άπ' τίς φίλες τού άσώτου, ήταν φανακή κόρη ενός δούκου, ό όποιος πέθανε έξαφνα και έπεδί δέν είχε άλλο κληρονόμο, τής άφησε όλη τήν περιουσία του, δηλαδή όσα εκατομμύρια φράγκα.

Ό έπιστάτης τού δούκου, άμέσως μετά τόν θάνατό του, φορώντας μάσκα και καταξωρισμένος, βγήκε πρός άναίτηρη τής νεαρής κληρονόμου, τήν όποία κατορθώσε τέλος να συναντήσει στο «Βωδί της Μόδας», όπου εξακολούθησε να γλεντά με τόν φίλο της τρώγοντας τό ύπόλοιπο από τό ξεπούλημα τού άλόγου και τού άμαξιού. Έκει τού προσέφεραν σαμπάνια και τόν ζάλτιαν λίγο. Κάποτε τέλος ό έπιστάτης έπήρε ιδιαιτέρως τήν Κλάρα και τής άπεκάλησε ότι ήταν ή κληρονόμος τού δούκου.

Στίν άρχή, ή Κλάρα έγινε σκεπτική, έπειτα όμως, τρέχοντας μ' ένθουσιασμό πρός τόν Άδόλφο, τόν άγάλλασε, τόν φίλησε και τού φώναξε :

— Μικρέ μου Άδόλφε... Έγινα πλούσια!... Έγινα πολνεκατομμυριώχος! Έγινα ευγενής!... Θα σε παντρευτώ!... Είμαι τουλάχιστον κ' έσύ ευγενής;

— Είμαι κ' έγώ άπόγονος τού Άδάμ! τής απάντησε εκείνος, ύψιόνοντας τούς όμους του.

Τήν ίδια στιγμή, ή δεσποινίς Ρεζεντά, ή άλλη συντροφιόσρα τού Άδόλφου, βλέποντας πως ή Κλάρα τήν είχε ξεχάσει, φώναξε :

— Κε' έγώ;... Κι' έγώ τι θ' άπογίνο τώρα που γίνεστε έσύ πλούσια;

— Άγαπημένη μου, τής απάντησε ή Κλάρα, άπλούστατα, θα γίνης κ' έσύ ευγενής... Έν πρώτους, θα σε κλείσω σ' ένα μασοτήρα...

— Τι; φώναξε ή Ρεζεντά, πρδώνοντας άπ' τή θεία της.

— Ναί, θα σε κλείσω σε μονακτήρι, για να συμπληρώσης εκεί τή μόρφωσί σου. Η μήπως προτιμάς να γίνης μιά άμόρφωτη άριστοκράτης, για να σε κοροιδεί ή ζούσιος;... Έπειτα θα σε παντρώω μ' ένα μαρκεζίο ή κόμητα και θα γίνης μαρκεζία ή κόμησσα. Τι άλλο θέλεις;

Και πραγματικά, ότι είπε ή Κλάρα έγινε... Έπειτ' από λίγον καιρό παντρεύτηκε με τόν Άδόλφο, ενώ συγχρόνως έβλεπε τή Ρεζεντά σ' ένα μασοτήρι, για να ή σπουδάζη ή μάλλον για να τή βασανίζη λίγο. Ότσίτο κ' αυτή δέν έμεινε παραπονεμένη, γιατί έπειτα από δύο χρόνια τήν πάντρεψε μ' ένα γνήσιο ευγενή, με τόν κόμητα ντε Π., προκίζοντάς τήν με μεγάλη γενναιοδωρία!

Σχεδόν κάθε βράδυ, συναντούσε τόν Ταιλάντ και τήν όμορφή του φίλη στην ταράτσα τού «Καφέ Προκόπ, τού άρχαιοτέρου καφενείου τής Γαλλίας, τού πρώτου που πούλησε καφέ στο Παρίσι.

Έκείνη τήν έποχή, ό ποιητής συνεγαθίσαν στη «Ηχώ τών Παρισίων», στην όποία με τό ψευδώνυμο «Τυτάλ» έγραφε όρατάκια χρονικά. Στο «Προκόπ, όπου βρισκόταν σόν στο σπίτι του, γιατί ή πλατεία άπελείτο σχεδόν από λογίους και καλλιτέχνες, συνήθιζε να παίζη πόκερ ή εκαρτέ με τούς πρώτους τυχόνες, καταβέτοντας στο παιχνίδι 150 φράγκα κάθε φορά, όσα πληρώνοντας δηλαδή ήμερησίως από τή «Ηχώ τών Παρισίων» για τά χρονικά του —φιμωθή τεραστία για τή έποχή εκείνη.

Όταν έκέρδιζε, τό άβραρα, που έγραφε κατόπιν σε μιά γυνάικ τού καφενείου, ήταν άπέρχο. Άρα όμοις έχανε, έγραφε ό,τι του κατέβαινε... Για να δικαιολογηθή μάλιστα έλεγε :

— Άφού έχασα, πρέπει να χάσουν κ' οι άναγνώστα μου τήν άπόλαση τού άβραρα μου...

Μά, καρ' όλ' αυτά, και τά βασιστοκορημένα άβραρα τόν ήταν περιήματα.

Τά χρονικά τού αυτά, τά όποία ήταν σχετικά με όλα τά θέματα, είχαν τεραστία άήχηρα στους Παρισίανους κύκλους και γι' αυτό όλες ή Παρισίαιες έφημερίδες διαφιμωθιούσαν τή συνεργασία του.

Ό Ταιλάντ περνούσε τή βραδυά του με άτελείωτες και γοητευτικές συζητήσεις, τίς όποιες έκανε με τούς φίλους τού ποιητής Βεζλίαν, Ζάν Μορεάς, Σάφι Μορίς, Καζάλ Πουσσόν και συχνά με τό μυθιστοριογράφο Χουισιάν, ό όποιος ήταν, όπως αυτός, φανατικός πνευματιστής.

Τά μεσάνυχτα και πολλές φορές αργότερα, ό ποιητής, συνοδευόμενος πάντοτε άπ' τή σιωπηλή κ' όμορφή του φίλη, τή «Νύχτα» και από μερικούς φίλους του, ξεκινούσαν με νοχέλειο τό δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι του. Συχνά έκανε στάσι στο «Καφέ Βολταίφ», στην πλατεία τού «Οντιόν», όπου είχε εγκατασταθει σχεδόν μονίμως μιά άλλη φιλολογική παρέα. Η παρέα αυτή άπελείτο από τόν Πορτουγαλικό ποιητή Άλβέρτο Μερά, βιβλιοθηκάριο τότε τής Γερουσίας, τόν δόκτορα Ζινέστ, τόν εκδότη Έρνέστο, Φλαμπαρόν και τόν Πέτρο Έλζεας, ποιητή και μυθιστοριογράφο, ληρονημένο άδικο σήμαρα, ό όποιος ήταν γραμματεύς και συνεργάτης τού Βίκτωρος Ουγκά.

Ό Ταιλάντ, που ήταν γνήσιος μεσομυθρονός, άγαπούσε τόσο τό κουβεντολόι και τίς βλάτες στις ταράτσες των καφενείων, άπ' όπου έβλεπε να περνούν ή όμορφες γυναίκες, οι νεαροί άήτηες κ' όλα τ' άλλα παράδοξα πρόσωπα που ζωντανεύουν τή νύχτα στο Παρίσι,

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
βασίλισσα Ιουάννα απέφυγε να κινή λό-
γο στο Μαριγιάρι για την 'Αλίση. Τού ε-
δόσε μόνο τις απαραίτητες οδηγίες για
τό ταξίδι.

—Θά πάμε στο Μπλουά, τού ελε-
πε, γιατί ο Κάρολος μου ώρισε συνέντευξή σ'
αυτή την πόλη. Έχω υποχρέωση, πριν
ξαναρχίσω τόν πόλεμο, πού αυτή τη φο-
ρά θά φτάσει μέχρις εσχάτων, να κάμω χάρη
κάθε μέσον ειρηνικού. Θά ανταμωθούμε λοιπόν
στο Μπλουά και από κει, όπου κι 'άν είναι τό απο-
τέλεσμα τής συναντήσεώς μας, θά κατευθυνθούμε
στο Παρίσι.

Τό απόγευμα ή 'Ιουάννα ντ' Άλμπρετ αναγό-
ρησε για τό Μπλουά, μέ τιμητική φρουρά από
δικτό Ουγενότιος, οι όποιοι είχαν άπό κεφαλής τόν Μαριγιάρι.

Τήν ίδια περίπου ώρα, ξεκίνησαν άπό τό Παρίσι για τό Μπλουά
ο Κάρολος Θ' και ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Στο Μπλουά βραδύνο-
σανται ήδη από έννορις ό 'Ερρίκος τής Ναβάρρας, ό Κοντέ, ό Κο-
λιού κι ό Άντελό.

Ο Κάρολος Θ' βγαίνοντας άπό τό Παρίσι, παρατήρησε ότι ή
φρουρά του άπετέλειτο από τούς πιο άδελιακούς έχθρούς τών Ου-
γενότων, μεταξύ τών όποίων διεκρίνοντο ο Γκιζής και ό 'Ερρίκος
Μομφρανσού.

Ο 'Ερρίκος Μομφρανσού πριν φύγει άπό τό Παρίσι, προσκάλεσε
τόν έπιστάτη τού Γκιζ στο σπίτι τούχο νοικιάσει στην Μομφρανσού για
τό μήνη για τις γυναίκες πού κρατούσε φυλακισμένες στην όδο
'Ασσίας.

—Σέ καθιστώ ίσηθινό, τού ελεπε, κι 'άν κά-
νεις κανένα σφάλμα θά μου τό πληρώσεις με τό
κεφάλι σου.

Ο Γκιζ άκουσε τά λόγια τού κυρίου του με
προσώχη κι όρκίστηκε ότι στο γυρισμό του θά ξα-
νάρθαισε τις φυλακισμένες όπως τις είχε άφήσει.

—Α, έξωσια να σου πώ, πρόσθεσε με άδια-
φορία ο Μομφρανσού. Στο ύπόγειο τού μεγάρου
Μέσι θά βολή ένα πτώμα. Καλά θά κινήσι να τό
ρίξει στα σωλιά.

—Είπε τού διαμονομένου έκείνον τυχοδιώκτη,
τού Παρνταγιάν; ρώτησε ο Γκιζ. Έννοια σας!
Θά τό βγάλω από κει τή νύχτα και θά τό ρίξω
στο Σβουάνα.

Ο στρατόρχης έπεδοκίμασε τή γνώμη τού
Γκιζ με μία κλίση τής κεφαλής του κι έφυγε ή-
συχος.

Αίτες μέρες λοιπόν, μετά την άναχώρησή τού
Μομφρανσού, ο Γκιζ κάλεσε τόν άνεμό τού Γκι-
ζ, τού άνακοίνωσε τό οικτρό τέλος τού Παρ-
νταγιάν και τού έξηγήσε ότι έφερε να πάν κι οι
διδό τούς στο μέγαρο Μέσι για να έκτελεσούν
χρή νεκροθάφτη.

Και λέγοντας αυτά, ο Γκιζώ έτρεξε να πάρη
ένα μεγάλο μαχαίρι τής κοίτης.

—Τι τό θέλεις τό μαχαίρι; τόν ρώτησε ο θεός
ος του.

—Νά κόψω τ' αυτιά του! άποκρίθηκε ο Γκι-
ζώ φυσιοκράτα.

- Τίνος;
- Τού Παρνταγιάν, διάβολε!
- Θά κόψης τ' αυτιά ένός πτώματος;
- Ακριβώς. Κι έτσι αυτός ο άρχιεός θά τιμωρηθί όπως τού ά-
ξιζει, γιατί με φοβήρισε διαρκώς πώς θά μου κόψη τά δικά μου αυτιά,
γιατί ήσαν, λέει, μεγάλα!...

ώστε πολλές φορές κατακτιούσε να φτάση στο σπίτι του στις πέντε
τό πρωί.

—Τό πιο δυσάρεστο πράγμα τού κόσμου για μένα, έλεγε συχνά,
είνε τό να πάω να κοιμηθώ τή νύχτα. Έπίσης όμως δυσάρεστο μου
είνε και τό προινό μου έξυπνημα...

Η τεμπελιά τού όμως αυτή ήταν μάλλον φρασμηκελή. Γιατί ποτέ
μου δεν γνώρισα άνθρώπο με πιο ζωηρό, πιο συντηροδόλο και πιο
εργατικό πνεύμα. Συχνά, ένώ κουβεντιάζαμε, ο Γκιζάντ έγραφε συγ-
χρόνος, χωρίς ν' άφήνη τήν κούβεντα, μεταλλάντες άριστογραμμα-
τικές.

Επί ένα μεγάλο διάστημα, ο Γκιζάντ έβγαυνε έξω, συνοδευμέ-
νος από τόν γραμματέα του, ο όποιος κρατούσε στα χέρια του και
όλα τά λεξικά τού ποιητού, για να τά συμβουλευέται όσους τού τό-
χαινε άνάγκη.

Στό προσεχές θά δημοσιεύσουμε άλλες φιλολογικές άναμνήσεις
τού Γουσταύου Λέ Ροΐξ, έξ ίσου χαριτωμένες κι ένδιαφέρουσες.

Ο Γκιζ χαμογέλασε άπείσια στη διαβολική έπιτεινία τού έξυπνου
άνεμού του.

Σέ λίγο, θεός και άνεμός ξεκίνησαν, παρ' όλη τή βροχή πού έ-
πεφτε, και τράβηξαν για τό μέγαρο Μέσι, τό όποίο τις τελευταίες
αυτές ήμέρες ήταν έντελώς έρημο.

—Πάρε μαζί σου κι 'ένα σχοινί, ελεπε στο Γκιζώ ο θεός του,
πριν άναχωρήσουν. Θά τού τό δέσουμε στο λαυδί με μία μεγάλη πέ-
τρα, για να τόν ριξίουν στον κανάγια στο ποτάμι.

Όταν έφτασαν στο μέγαρο Μέσι, ή πρώτη τους φροντίδα ήταν
να πούν διώ μοπιλιές χρασι για να πάρουν δύναμη. Έπειτα, κατά
τά μεσάνυχτα, ο Γκιζώ έκαμε τό σημείο τού σταυρού κι ο Γκιζ πήρε
τά κλειδιά τού ύπογειου. Μπροστά στην πόρτα τού ύπογειου άναγκά-
στηκαν να σταματήσουν άπό τή φοβερή βροχή πούβγαυνε από κει
κάτω.

—Πώς βροχιά ο άρχιεός! ψθύρισε ο Γκιζ, βαστώντας τή μύτη
του.

—Ατάβολε, σάπισε φαίνεται τό πτώμα του, ελεπε ο Γκιζώ.

Ο έπιστάτης γύρισε τό κλειδί στην κλειδαριά κι έκοπριξε τή
πόρτα, άλλ' αυτή άντιστεκόταν.

—Τι σημαίνει αυτό; άναρωτήθηκε ο Γκιζώ.

—Δεν καταλαβαίνεις; τού άποκρίθηκε ο θεός του, Σημαίνει ότι
ο άρχιεός Παρνταγιάν φοβήθηκε μιν τόν καταδιώξουν κι έφραξε
τήν πόρτα από μέσα. Έμπρός τώρα, πρέπει να βγάλουμε τά έμπόδια.

Άρχισαν με ζήλο τό έργο τους κι έπειτα από μία ώρα κατόρθω-
σαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα.

Ο Γκιζ καθήρισε πρώτος, βαστώντας τό φανάρι κι ο Γκιζώ
τόν άκολούθησε με ένα μαχαίρι στο χέρι.

—Άρχιεο! ψθύρισε ο νέος. Τώρα θά ιδής τίνος κόβουν τ' αυτιά.

Μά πού στο διάβολο πήγε και τρύπωσε!

—Έννοια σου και θά τόν βρούμε, άποκρί-
θηκε ο Γκιζ. Η βροχιά θά μας οδηγήρη στα σύ-
γωνα κι τόν ανακλήψουμε.

Τό ύπόγειο ήταν εύρηχοσο και είχε πολλά
διαμορφώματα. Οι δύο άνδρες άρχισαν τή άνί-
χνευση κι ο Γκιζώ φώναξε κάθε στιγμή:

—Νά τος!

Δεν ήταν όμως ο Παρνταγιάν, αλλά διάφορα
άντικείμενα τού ύπογειου, τά όποια τό σκοτάδι
κι ή φαντασία τού Γκιζώ μετέβαλλαν εις πτώ-
μα τού φυλακισμένου τυχοδιώκτη.

Σέ μία γωνιά τού τρίτου διαμορφώματος, ο
Γκιζ έσκυψε ξάγωνα κατά γής και φώναξε:

—Τι είναι αυτά τά κόκκαλα;

—Θά τόν έχουν ξεσκασίσει οι ποτανοί!
ελεπε με λύπη ο Γκιζώ, βλέποντας ότι έχανε τήν
εκατορία τής έκδικήσεώς του.

—Δεν βλέπεις, βίλακι; Αυτά δεν είναι άν-
θρώπινα κόκκαλα! φώναξε ο Γκιζ. Είναι τά κόκ-
καλα τών ζαμπονιών πού φράσαντε ο βρομιοτυχο-
διώκτης.

—Γιά δές, για δές; Τι άδειες μοπιλιές!
φώναξε τώρα κι ο άνεμός τού Γκιζ, δείχνον-
τας ένα σοφο από άδειες μοπιλιές.

—Ο άρχιεός! πρόσθεσε ο έπιστάτης. Φά-
νεται ότι πριν πεθάνει έφραγε κι 'ημε στα κιάλια.

Η έρευνα συνεχίστηκε, αλλά χωρίς να φέρη
κανένα αποτέλεσμα. Ο Γκιζ άρχισε να πιστεύη
ότι τό πτώμα τού τυχοδιώκτη θά τόχαν φάει

οι ποτανοί. Κατόπιν αυτού, θεός και άνεμός άποφάσαναν να φύγουν
άπρωτα.

Ένώ όμως ο Γκιζ έβαζε τό πόδι του στο πρώτο σωκαλάκι ν'
άνέθη, έφραξε τυχαία μια ματιά πρós τό επάνω. Παρατήρησε τότε
μ' άσπορά πώς ή πόρτα ήταν κλειστή, ένώ αυτός θυμόταν πώς τήν
είχε άφήσει άνοχτή.

Άφρασε άμέσως μια δυνατή κραυγή, άνέθηκε τρέχοντας τή σκά-
λα κι έκοπριξε τήν πόρτα πρós τά έξω, νομίζοντας ότι τήν είχε
κλείσει ο άνεμος. Δυστυχώς όμως άντελήφθη πώς ήταν κλειδαμένη!

—Τι σημαίνει; ρώτησε ο Γκιζώ πού πήγαινε πίσω άπό τό θεο
του.

—Τι σημαίνει; βρογγήθηκε ο Γκιζ. Νά, μας έκλειδωσαν μέσα!...
Κάποιος κλέφτης, κάποιος κακοήγος μπήρε μαζί μας στο μέγαρο
και μας έκοιλεσε εδώ μέσα, όπου θά φροφήσουμε σάν τόν άλλο τόν έ-
ρίφη...

Ο Γκιζώ έμεινε έκαληκτος κι άνατήριχσε στην άποκάλυψη τού
θεού του. Τήν ίδια στιγμή, ένα γέλο σοφαστακό άκούστηκε έξω
άπό τήν πόρτα.

—Γκιζώ, άκούστηκε μια φωνή περιπατητική. Πού θά μου πās,
άρχιεο! Έπά τέλους, σε κρατώ και θά σου κόψω τ' αυτιά!...

Η τριχες τού Γκιζώ σπράθηκαν επάνω άπό τόν τριχά.

Ήταν ή φωνή τού γέρο Παρνταγιάν.

(Άκολουθεί)

— Πώς βροχιά ο άρχιεός! ψθύρισε ο Γκιζ.